

færd, og fordi navnlig Else alligevel ikke ønskede, at han skulde lægge sig hindrende imellem.

„Anders gik ud i Engen for at se til Ungkvæget,“ sagde hun saa, beroliget af Emanuels Udseende.

„Ja saa, — vi skulde vel ellers til at fodre nu.“

„Han kommer vist ogsaa straks tilbage. Men for Resten er du vel nu saa dygtig, at du kan fodre alene, om du ellers har Lyst.“

Emanuel smilte.

„Vi faar se!“ sagde han og gik over i Oles Kammer ved Siden af Stalden for at omklæde sig.

Hansine steg langsomt op ad Stentrappen til Bryggerset, mens hun løste Solhættens Baand under Hagen; hun skulde ind og passe Middagsmaden. Paa det øverste Trin standsede hun og kastede et uroligt spejdende Blik over den lille Laage mellem Længerne ud imod Kirkevejen.

„Endnu ingen Folk at se!“ sagde hun halvhøjt til sig selv, medens den eneste bitre Følelse, der var bleven tilbage i hendes Hjærte, den rettroende Skibberuppers Had til Provst Tønnesen, lyste ud af hendes mørkeblaa Øjne.

... Emanuel traadte ind i Kostalden, iført en